

[Holger Eriksen.]

nået, og at de forstår, det ikke vil være forsvarligt at yde mere i den foreliggende situation.

Bestemmelsen om, at pensionisterne også får et tillæg, selv om det kun er halvdelen af, hvad tjenestemændene får, kunne måske give anledning til visse betænkeligheder. Ikke fordi man ikke under pensionisterne et tillæg, men fordi der hos de mange, som er henvist til at leve af aldersrente, spores en ikke ringe uvilje mod den forskel, der er i behandlingen af dem, der får pension, og dem, som ingen pension får. Jeg har altid gjort gældende, at tjenestemændene selv betaler deres pension, ikke blot gennem det bidrag, de yder ved fradrag i lønnen, men også gennem det bidrag, staten må tilskyde, idet det tages med i betragtning ved selve lønansættelsen; men her, hvor der er tale om et rent konjunkturtillæg, kan denne betragtning ikke gøres gældende; det er derfor klogt, at man er nøjedes med et halvt tillæg. Jeg vil i denne forbindelse udtale min glæde over, at der er bebudet et mindre tillæg til aldersrenten.

Men alt i alt kan jeg på mit partis vegne give det foreliggende lovforslag tilslutning, og jeg anbefaler det til vedtagelse.

Hauch: Da mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Arnth Jensen, er bortrejst, skal jeg på hans og mit partis vegne gøre nogle bemærkninger til det foreliggende lovforslag.

Som den ærede foregående taler fremhævede, er det kun 14 måneder siden vi her i tinget vedtog, og enstemmigt vedtog, en gennemgribende revision af tjenestemandsløven, som betød en væsentlig forbedring af tjenestemændenes økonomiske forhold. Det er derfor ikke uden beklagelse vi i mit parti ser af den højtærede finansministers skriftlige fremsættelse af dette lovforslag, at regeringen mener, forholdene nu har udviklet sig således, at det er rigtigt at gøre noget ekstraordinært for tjenestemændene; derfor fremsætter man dette lovforslag, som betyder en ikke ringe udgift for statskassen, og som forøvrigt også trækker udgifter for kommuner og private arbejdsgivere med sig, men som for den enkelte tjenestemand i virkeligheden ikke kan løse det problem, som dyrtiden er for tjenestemændenes økonomi.

Nu kan den højtærede finansminister jo henvise til, at han kommer med lovforslaget, efter at han har drøftet sagen med tjenestemandsoorganisationerne og har fået deres tilslutning. Men det er dog vistnok således, at den tjenestemand, der sætter sin lid til de forbedringer af lønnen, der kan skaffes ved forhandling mellem organisationerne og finansministeren, når presset på tjenestemændenes økonomi er blevet for hårdt, i det lange løb vil blive skuffet. Den eneste mulighed for en virkelig forbedring af tjenestemændenes økonomi ligger i en økonomisk politik, der forøger pengenes købekraft i stedet for gradvis at formindske den.

Den højtærede finansminister er en mild mand, og den inflation, som er følgen af hans virksomhed siden november 1947, kan også siges at være en mild inflation, men det er dog ikke des mindre en inflationsbevægelse, vi er inde i. Denne inflationspolitik skal nu honoreres, og den regning, der her præsenteres, bliver nok ikke den eneste regning i denne forbindelse. Vi er inde i en uheldig økonomisk udvikling, i den onde cirkel, som der er talt så meget om, og denne cirkel er belagt med et glat og som dansegulv betragtet særdeles behageligt gulv. På dette gulv ser det ud for mig, som om den højtærede finansminister valser rundt, jeg vil ikke sige velfornøjet, men i hvert tilfælde ikke utilfreds. Men jeg vil henlede den højtærede finansministers opmærksomhed på, at der er en variation af valsen, en variation, som er lidt vanskeligt, men som også kan være meget nyttig, og den hedder avet-om. Det er muligt, at den højtærede finansminister ikke kender denne variation af valsen, men jeg føler mig overbevist om, at hvis han ikke kender den, vil han kunne komme i lære hos partifællen, nationalbankdirektør Bramsnæs, som gentagende har givet udtryk for den uheldige udvikling, vi er inde i, når vi bevæger os i denne onde cirkel.

En økonomisk politik, som i højere grad end den, regeringen hidtil har ført, medfører en forhøjelse af pengenes købekraft, vil være den allerbedste hjælp for tjenestemændene overfor dyrtiden. Men når vi nu er inde i den nævnte udvikling, ser vi fra mit partis side således på det, at vi ikke vil stille os afvisende overfor en lov, som efter vor mening i virkeligheden kun kan være en nødforanstaltning. Vi vil medvirke til en behandling af lovfors-